

Isbjørnens appetit skulle stilles klokken tolv.

Vasilij Kirgin, oberst i SVR, Ruslands udenrigsefterretnings-tjeneste, tog opstilling foran muren fem minutter før tid. Han lod, som om han studerede informationstavlen, mens han ventede på “Thor”, den vigtigste agent for nordvestsektionen.

Der var færre mennesker i København Zoo, end han havde håbet. En iskold nordenvind holdt folk hjemme. Den skar sig gennem tøjet og havde i nattens løb revet de sidste blade af træerne. Man behøvede ikke at opholde sig mange minutter i Danmark for at forstå, hvorfor vindmøller var så udbredt. På ambassaden havde de tilbudt ham en Goretex-jakke til beskyttelse mod vinden, men jakken havde været gulgrøn og ville være for iøjnefaldende. Det var hans job ikke at blive set. Kirgin trak frakken tættere om sig.

Planen var, at mødet skulle gennemføres i skjul af menneskemængden. Men foran isbjørnegrotten befandt sig kun fire japan-ske kvinder, som bøjede sig ind mod vinden og tog billeder af hinanden. Han måtte improvisere.

Ursus Maritimus. Bjørnen lå ubevægelig i en krog. På tavlen stod der, at den vejede næsten et ton. Den virkede ufarlig, men Kirgin vidste bedre. Han havde set isbjørne accelerere hurtigere end en snescooter.

Han så på sit ur. To minutter igen. *Pearl of Scandinavia* fra Oslo havde lagt til kaj i København i henhold til fartplanen. Thor burde have været her nu. Agenten havde insisteret på et personligt møde. Kirgin hadede det, men havde ikke haft noget valg. Operationen stod og faldt med Thor. Det her var den første store mulighed siden krigen, og det kunne vare årtier, inden der viste sig en ny chance.

Ud af øjenkrogen så han en flok børn i gule reflekseveste komme gående på række og geled. Bagest gik en kraftig pædagog med flagrende, rødt hår. Hun gennede børnene frem til muren som offerlam til alteret.

Børnene nåede lige akkurat frem, inden metaldøren blev åbnet, og dyrepasseren kom ud, bærende på en tung plasticbalje. Han var spinkel som en tændstikmand og havde et busket skæg, som dækkede det meste af ansigtet. Dyrepasseren stirrede på dyret, mens han forsigtigt skridtede frem mod det. Han var iført en grøn kedeldragt og lange gummistøvler.

Bjørnen løftede hovedet. Børnene råbte og pegede og talte i munden på hinanden. Dyrepasseren satte baljen fra sig med et dunk. Vinden rev i den rummelige kedeldragt. Forsigtigt vendte han bunden i vejret på baljen og tømte maden ud på det maledede betongulv. Den bestod af mørke, næsten sorte terninger af kød. Hvalkød, gættede Kirgin på.

Dyrepasseren gik baglæns med baljen i hænderne. Hans blik var stift rettet mod bjørnen.

Bjørnen rejste sig dovent. Den vejrede op i vinden, strakte sig og så hen på maden.

Børnene råbte forventningsfuldt. Japanerne knipsede billeder.

Tidspunktet var inde nu, mens al opmærksomheden var rettet mod bjørnen. Kirgin kunne ikke lade være med at se på uret en gang til. Hvor blev Thor af?

Et stort stykke papir flaksede pludselig ind i bjørnegrotten. En japaner havde mistet sit sammenfoldede bykort. Det blafrede og slog i vinden og foldede sig ud i flugten som ført af usynlige hænder.

Kortet ramte dyrepasseren fra siden og klæbede sig fast til hans ansigt. Han stivnede i brøkdelen af et sekund, før han slap baljen og desperat begyndte at rive i kortet for at få det af.

Bjørnen skød frem som en hvid torpedo. Den udstødte et dybt brøl, en torden af opdæmmede had og fortvivlelse, som rullede op mod tilskuerne og ramte dem i brystet som en tsunami. Børnene skreg af rædsel.

Dyrepasseren snublede i panik. Kortet rev sig løs og flagrede videre ud i bassinet, hvor det lagde sig på vandoverfladen.

Bjørnen var nået halvvejs over gulvet. Dyrepasseren kom på benene. Han vendte ansigtet om mod bjørnen. Øjnene var vidt opspærrede.

Gennem tre årtier i KGB og senere i SVR havde Kirgin set megen dødsangst. Han genkendte den i dyrepasserens blik.

“Det er længe siden.” En skikkelse gled op på siden af Kirgin.

Det gav et sæt i ham, men han blev ved med at stirre ligeud. Han havde ikke hørt Thor komme og følte sig overrumplet.

Dyrepasseren tumlede ud gennem døren og fik den trukket til efter sig.

Bjørnen ramte døren med et dumpt brag. Metallet rungede og sang mod karmen.

Tilskuerne sukkede af lettelse. To af børnene græd og klamrede sig til pædagogen.

“Det var tæt på,” sagde Kirgin og lo sagte.

“For tæt efter min smag,” sagde Thor.

Bjørnen virkede uberørt af sammenstødet med døren. Den slog irriteret baljen ud i vandet og gik vuggende hen til madbunken.

“Nå, hvad kan jeg så gøre?” hviskede Kirgin.

Thor tøvede lidt, inden han svarede: “Jeg kan ikke gøre det, risikoen er for høj.”

Kirgin havde ventet noget i den retning.

“Slap af,” sagde han. “Vi har kontrol over det. Gør du bare dit arbejde, så kan du være sikker på, at vi gør vores.”

“Nej. Det her går for vidt.”

Kirgin kunne høre på tonefaldet, at der var sket noget. Han foldede hænderne på ryggen og vippede frem og tilbage på fodbalderne. Han forstod, at det her ville blive en vanskelig handel.

Dyret mæskede sig med kødet. Snuden blev dækket af blod.

“Jeg tror, de har mistanke til mig,” sagde Thor.

“Så ville vi have vidst det.”

“Hvordan kan jeg være sikker på det?”

“Stol på mig.”

“Jeg ved ikke, om jeg ...”

“Har jeg nogen sinde svigtet dig?”

Thor stønnede. “Denne gang er det anderledes. Du beder om for meget. Det kan aldrig gå godt.”

“Ork jo,” trøstede Kirgin. Han prøvede at vurdere, om han skulle bruge pisken eller guleroden først.

“Jeg har taget en attachetaske med til dig,” sagde han. “Den står i en boks på Hovedbanegården. Du finder nøglen i min venstre lomme.”

Thor sendte ham et hastigt blik. “Samme beløb som sidst?”

“Ja.”

“Hørte du ikke, hvad jeg sagde?” hvæsedes Thor ud ad munden. “Det her er noget helt andet.”

Kirgin grundede lidt over magtbalancen imellem dem. De var afhængige af hinanden, men Thor havde overtaget lige nu og vidste det.

Kirgin stak hænderne tilbage i frakken. Han havde dybe lommer, og øverst i foret på dem begge havde han trævlet sømmene så meget op, at han kunne flytte endnu en nøgle fra højre til venstre lomme.”

“Det er vigtigt for os, at du er tilfreds,” sagde han endelig. “I lommen finder du nu to nøgler til to tasker i to nabobokse.”

Thor koncentrerede sig.

“Det er alt for meget, set i forhold til risikomomentet i projektet,” fortsatte Kirgin, “men vi ønsker at investere langsigtet i samarbejdet.”

Han tog hænderne op af lommen og gned de kolde fingre mod hinanden foran maven. Thor fiskede nøglerne op, hurtigt og fingerfærdigt som en lommetyv, inden de begyndte at gå i hver sin retning.

Kirgin havde vinden i ryggen. Han håbede, at agenten ikke forstod, at dette var slutningen. De ville aldrig komme til at se hinanden igen. Kirgin var ved at ofre sin bedste agent, og til sin forbavselse følte han intet vemod. Tværtimod var han fuld af forventning til den forestående operation. I den store sammenhæng var Thor et ubetydeligt offer.

Skoven

Mjøsasøen var under nedkøling og udsondrede frosttåge, som i skiftende formationer drev gennem Hamar og frem til jernbanestationen, hvor Hege Tønnesen sad i bilen og fulgte med. Dagens første tog kunne ankomme, hvad øjeblik det skulle være. Perronen var mennesketom.

Hege var startet seks timer tidligere. Hun var kørt nordpå fra Oslo under en stjerneklar himmel og derpå ind i tågen langs Mjøsa og gennem skoven til nattemøde hos politimesteren i Hedmark. Til orientering om et dobbeltdrab.

Hege havde ikke arbejdet med drabssager i ti år. Hun nippede til et bæger med kaffe fra en benzintank, mens hun grublede over, hvordan hun skulle gribe efterforskningen an.

Togstammen kørte med hylende bremses ud af tågen og ind på stationen. Kun én passager stod af. Lisbeth Müller var efterforsker fra det centrale Kriminalpoliti, Kripas, og den eneste ekstra hjælp det var lykkedes dem at skaffe. Lisbeth var i jeans og lyseblå fleecejakke. Håret var halvlangt, lyst og krøllet. Hun standede midt på perronen og spejdede ud over parkeringspladsen.

Hege blinkede med forlygterne.

Lisbeth slængte sin taske over skulderen og balancerede forsigtigt hen ad den ujævne, isede overflade mod bilen. Hun var for nylig blevet taget i en fartkontrol og måtte leve uden kørekort i seks måneder.

Hege var spændt på sin nye kollega og stod ud af bilen og rakte hende hånden. Lisbeth var ganske køn med fyldige læber og lange øjenvipper. Alderen anslog Hege til midt i trediverne, fem-seks år yngre end hun selv.

De kørte østpå mod Elverum. Det var tidligt, og der var kun

få biler på vejen. Disen drev over de efterårspløjede marker.

Lisbeth sparkede støvlerne af og lagde fødderne op mod forrudden. "Altså, Rendalen?" sagde hun uden begejstring. "Hvad har vi?"

"Ofrene er mor og datter," sagde Hege. Hun var endnu ikke helt fortrolig med alle de nye informationer. "De blev enogfyrre og sytten år gamle."

"Dødsårsag?"

"Begge er skudt på klos hold. Midt imellem øjnene."

Lisbeth udstødte en lang, sagte fløjtetone. "Hvornår skete det?"

"Sandsynligvis onsdag eftermiddag."

Lisbeth vendte sig om mod hende. "Jamen, det er næsten fire dage siden. Hvorfor begynder vi så sent?"

"Jeg blev ringet op i nat."

"Men fire døgn ..." mumlede Lisbeth. "Det er da helt håbløst."

"Gerningsstedet hedder Mattisplassen," refererede Hege. "Det ligger meget øde, og i torsdags var der en voldsom snestorm. Da sneploven nåede frem sent næste dag, opdagede chaufføren, at huset var brændt."

Lisbeth lyttede koncentreret.

"Da lensmanden kom til Mattisplassen samme aften," fortsatte Hege, "fandt han to forkullede lig i sofaen. Han gik ud fra, at det var en sædvanlig boligbrand. At de var døde af kulilteforgiftning."

"Men ofrene var jo skudt mellem øjnene?" indvendte Lisbeth.

"Det var vist ikke så let at se. Kroppene var svært forbrændte."

Lisbeth nikkede.

Hege fortsatte: "Fredag morgen fragtede en ambulance ligene til sygehuset i Elverum. Først i løbet af lørdagen blev de undersøgt af en læge. Han opdagede skudhullerne. Og så blev der slået alarm."

Lisbeth så på sit ur. "Men derefter går der altså endnu et døgn, inden vi er fremme?"

"Politimesteren sendte en lokal efterforsker ud for at bistå lensmanden."

"Göran Svärd."

"Kender du ham?"

"Kun overfladisk. Vi arbejdede sammen på slagterisagen i Stange for et par år siden."

Hege havde aldrig hørt om sagen.

“Og så er der også to teknikere med,” sagde hun.

Lisbeth skubbede en tot hår om bag øret. “Lund, går jeg ud fra. Andre?”

“Nej.”

“Vi burde være mindst dobbelt så mange.”

“Du kender ressourcesituationen.”

Lisbeth svarede ikke. Hun slog solskærmen ned, indstillede sminkespejlet og tog en lipgloss op af tasken.

Politiets Fællesforbund førte lønkamp, og medlemmerne blev presset til at nægte at tage overarbejde.

“Hvordan blev du involveret?” spurgte Lisbeth.

“De vil forhindre, at sagen udvikler sig yderligere.”

Lisbeth nikkede eftertænksomt. “De sætter den i forbindelse med familiedrabene i Asker og Fetsund?”

“Ja.”

De kørte lidt videre i tavshed. Ved Elverum drejede Hege af og fortsatte nordpå mod Koppang. Åben fyrreskov bredte sig på begge sider af vejen. Jorden var dækket af sne og renlav.

“Hvad mener du?” spurgte Lisbeth.

“Om drabene?”

“Tror du, det er en smitteeffekt?”

“Asker-drabene ligger seks måneder tilbage. Og Fetsund ti.”

“Men tv-udsendelsen og hele mediepostyret kan vel have motiveret drabsmanden?”

“Selvfølgelig.”

I begge de to drabssager var familiefædrene forsvundet. De var efterlyst, og man havde spekuleret i, om de havde druknet sig. Sagerne var blevet næsten glemt, indtil for to uger siden. Da havde TV2 sendt et scoop. De havde fundet begge de forsvundne i den latinamerikanske stat Belize.

Den ene havde oven i købet ladet sig interviewe. Med tildækket ansigt og fordrejet stemme sad han ved en swimmingpool og besvarede spørgsmål. Han indrømmede ingen skyld. Viste ingen anger.

Programmet havde vakt røre.

Justitsministeren havde lovet en gennemgribende undersøgelse.

Men norsk politi manglede tekniske beviser, og i Belize var indier ikke nok til, at man udleverede kriminelle.

Ved Koppang drejede de væk fra Hovedvej 3 og fortsatte østpå. Der blev længere mellem husene, og skoven blev tættere. De passede et rustent skilt, som anviste vejen til skydebanen. Vejen fortsatte mod nord langs Storsjøen, hvor vandet lå fladt og gråt. Langt ude skimtede Hege en mand i en pram.

Lisbeth satte sig op.

“Hvorfor skal *du* være leder af efterforskningen?”

Hege blev overrasket. “Hvad mener du?”

“Jeg troede, du var jurist.”

“Jeg har også en politiuddannelse.”

Lisbeth nikkede anerkendende. “Nå, sådan.”

Hege var blevet spurgt om det før. Der var ikke mange, som beherskede begge professioner og vekslede mellem karrierevejene. Mange betragtede hende som en særling, fordi hun havde fulgt sine interesser uden at skæve til løntrin og prestige. Hun kunne både lide strafferet og administration, men allermost efterforskning.

“Er du ikke i Politiets Sikkerhedstjeneste?”

Hege tænkte tilbage. Det var hendes alsidighed som i sin tid havde fanget PST's interesse.

“Jeg har orlov,” sagde hun.

“Hvorfor det?”

Hege tøvede lidt. “På grund af omorganisering.” Hun tændte for radioen.

De havde ringet fra Hamar i forvejen, og lensmanden ventede som aftalt på dem i vejkrydset ved Åkerstrømmen.

Hege parkerede, og de stod ud af bilen. Det var vindstille. Hun mærkede hårene rejse sig i nakken – luften var ladet som inden et tordenvejr. Østerdalen holdt vejret.

Lensmanden kom hen og hilste på dem med en tung, grov næve. Han var høj og duknakket med stålgråt hår, som stod ud til alle sider.

“Det er frygteligt, dette her,” mumlede han. Stemmen var lys i forhold til den grove skikkelse. Han så ned i jorden, virkede skam-

fuld over det, der var sket. En gruppe unge stagede sig forbi på rulleski. De skævede nysgerrigt til lensmanden.

“Skulle vi se at komme af sted, inden det bliver mørkt?” foreslog Lisbeth.

Lensmanden kørte forrest i sin møgbeskidte Subaru. Efter et par kilometer mod nord drejede han ind på en smal vej. Vejen kravlede jævnt op over åsen. Der lå mere sne her. De passerede et husmandssted, hvor vejen slog et knæk, inden den fortsatte gennem mørk granskov mod syd.

Mattisplassen lå i en rydning. De parkerede i vejkanten og dukkede ind under afspærringen. Et typehus, hvor halvdelen af taget manglede, en garage og et udhus. Hestefold. Politiets afspærringsbånd var trukket over vejen. Fra pladsen var der en fin udsigt mod sydvest. Nede i dalen kunne Hege se Storsjøen.

Hun gruede for at skulle gå i gang. Hun var ude af rutinen som efterforsker, for at sige det mildt. Tragedierne. Ondskaben. Idiotien. Efter nogle år rådne hele ens livsanskuelse. Aldrig mere, havde hun lovet sig selv. Hun stålsatte sig og fulgte efter lensmanden op til huset.

Branden så ud til at være begyndt i den sydvendte ende af huset på første sal. Halvdelen af taget var væk, dele af tagkonstruktionen stod forkullet tilbage. Tagpappet havde krøllet sig op langs kanten. Resten af huset så uskadt ud.

På gårdspladsen stod en Saab stationcar og en Hyundai varebil, som var mærket *Kripas* på siden. Bagdøren stod åben. Ved siden af varebilen brummede en generator. Et tykt, gråt kabel løb hen til hoveddøren. En mand kom ud i det samme. Han var hvid som sneen, i overtræksdragt af papir og med plastichætter over sko og hår.

“Der har vi Göran,” sagde lensmanden.

Göran fik øje på dem og kom hen og præsenterede sig. Han var bredskuldret og havde en lidt tilbagelænet holdning som for at kompensere for den ekstra vægt over maven. Han havde opstoppennæse med brede næsebor, som mindede Hege om en stikkontakt. Han rev hættten af hovedet og afslørede en skinnende, rødbrun manke af hår.

Han genkendte Lisbeth. “Tak for sidst,” sagde han.

“I lige måde.”

De gav ikke hånd. Det virkede ikke naturligt på et gerningssted.

Göran talte med svensk accent. “Jeg er oprindeligt fra Linköping,” forklarede han, uden at nogen havde spurgt. “Men min kone er fra Rudshøgda.” Han smilede og så spørgende på Hege, som om han ventede på hendes godkendelse.

“Kan du give os en status?” spurgte Hege.

Göran blev alvorlig. “I må hellere gå med ind.”

“Bare lige et spørgsmål først,” sagde Lisbeth.

Han stoppede op. “Ja?”

“Hvornår opdagede snerydderen, at huset var brændt?”

Göran nikkede i retning af lensmanden.

“Kvart i to,” sagde lensmanden. “Onsdag. Vi skulle lige til at lukke kontoret.”

“Var der flere på vagt?”

“Der er kun mig,” sagde lensmanden. “Jeg dækker hele kommunen alene, og ...”

“Hvorfor siger du ‘vi’, hvis der kun var dig?” sagde Lisbeth.

“Det er bare en talemåde,” sagde lensmanden.

“Hvor er ligene nu?”

“På Retsmedicinsk i Oslo.”

“Gik branden ud af sig selv?” Lisbeth pegede mod det åbne tag.

Göran kløede sig i nakken. “Branden startede formodentlig i den stue, hvor kroppene blev fundet. Flammerne har så bredt sig op gennem krybeloftet og taget, og da det brasede sammen, fyldte stormen stuen med sne og vind, lige så effektivt som en pulverslukker.”

Hege nikkede. Forklaringen virkede plausibel.

“Hvad med manden på sneploven?” fortsatte Lisbeth. “Så han nogen spor i sneen?”

Lensmanden rystede på hovedet. “Ingenting. Og da jeg ankom, var sneen begyndt at smelte.”

“Tjekkede du på alle sider af huset?” spurgte Lisbeth.

Lensmanden rystede på hovedet.

“Jeg ville ikke rode for meget rundt, før eksperterne kom.”

Han førte bjørnelabben over sin ubarberede hage.

Døren gik op igen, og en anden mand i hvidt kom ud. Han

bar på en bakke med poser og rør. Formodentlig bevismateriale til analyse. Han nikkede til dem og satte forsigtigt bakken ind i et stativ i varevognen.

Hege præsenterede sig, og han bekræftede, at han var Lund. Han var i halvtredserne, men bevægede sig hurtigt og præcist. På næsen sad et par moderne, uindfattede briller.

“Kan vi gå ind?” spurgte Hege.

“Ja, værsgo, jeg er færdig.” Han begyndte at tage overtræksdragten af.

“Du må ikke tage af sted, før vi har talt sammen,” sagde Hege.

Han nikkede.

Til højre for hoveddøren forkyndte et håndmalet skilt, at her boede Gunn, Thomas og Ida Bjørn. Göran gik først ind. Hege sank noget og fulgte efter ham ind i en smal entré og videre ind i en gang, som førte frem til en åben fyrretræstrappe.

En sur røglugt fyldte rummet. Hege standsede og dannede sig et overblik. Et fint lag sodpartikler dækkede alle flader. Væggene bestod af lodrette fyrretræsplanker. Der hang indrammede diplomer på rad og række på dem. Et af dem var uden ramme og blafrede i trækken ovenfra. Hege prøvede at tænde en smedjenslampe for at læse.

“Branden kortsluttede det elektriske anlæg,” sagde lensmanden. Han åbnede døren til to tilstødende rum med vinduer for at lukke det, der var tilbage af dagslyset, ind.

Hege bøjede sig frem for at læse. Ida Viker Bjørn, den afdøde datter i huset, havde vundet det norske mesterskab i langrend, *free style*, to år tidligere.

De gik længere ind i huset. Under trappen stod en hundekurv. Tæppet i det var fyldt med hvide og sorte hår. En jagthund, gættede hun på.

“Her på trappen lå et par nedstyrtede bjælker,” forklarede lensmanden. “Jeg var nødt til at rydde dem væk for at kunne komme op.”

De stod tæt sammen. Hun mærkede det varme pust af hans ånde, lugten af oplejede tænder.

“Du kan gå forrest,” sagde lensmanden.

Hege rettede sig op, greb fat om gelænderet og tog et skridt

ad gangen. Hendes vejrtrækning var unormalt tung. Blodet bankede dybt inde i øregangene.

På reposen halvvejs oppe ad trappen standsede hun. Lyset ændrede karakter. Hun så op. Mellem forkullede tagspær så hun lige ind i en tynd, grå hinde, som dækkede for himlen.

Lensmanden rømmede sig bag hende. "Da jeg kom her ..." Hans stemme svigtede. Den store mand var mere følsom, end han så ud til.

"Jeg har set meget," sagde han, "men det her ..."

Hege gik de sidste trin op til det, som havde været stuen. Alt var sort. På gavlvæggen var panelet brændt bort. Rockwool stak ud mellem sprukne gipsplader. Gulvet var dækket af nedbrændte rester fra loftet. En afsvedet vugge, en kasse med tøj, en knust keramikvase. Der flød smeltevand i et stort skår. Hege stak fingeren ned i det. Bittesmå stykker aske klæbede sig til huden.

En smedejernsovn var det eneste, som virkede intakt. Fjernsynet havde stået til højre for skorstenen. Nu lå der blot en smeltet plasticklump tilbage.

"Der lå fem centimeter sne her, da jeg kom," sagde lensmanden. "Alt var hvidt og sort." Han pegede på to forbrændte trærammer med springfjedre og beslag i hjørnet.

"De lå på ryggen i hver sin sofa under et hvidt slør." Han sank. "Begge havde hænderne foldet over brystet som engle. Det hele var så fredeligt. Jeg havde eftermiddagssolen i øjnene, og inde i mit hoved hørte jeg kirkeorglet spille."

Han smilede forlegent.

"Jeg måtte feje sneen af ansigterne for at være sikker på, at det var mennesker."

Hege stod tavs. Hun forstod lensmanden. I mødet med døden følte hun sig altid lille. Det var, som om nogen råbte hendes navn fra det hinsidige.

Hun spekulerede på, om ofrene havde vidst, at de skulle dø. Det havde de sandsynligvis. Kuglehullerne mellem øjnene tydede på henrettelse på klos hold.

Hege havde fået propper i ørerne på opkørslen til Mattispladsen. Hun trykkede næseborene sammen og pustede for at udligne trykket. Kun det venstre øre poppede.

Når det engang skulle blive hendes tur, håbede hun, at det ville ske pludseligt. At hun måtte slippe for at vide og vente.

Lisbeth og Göran var også kommet op.

“Antyder du, at kvinderne blev udsat for en slags ritualmord?” spurgte Lisbeth forbausset.

“Nej ...” sagde lensmanden og gik ind i det næste rum. De fulgte efter. Køkkenet var også helt tilsodet, og vægpanelerne ind mod stuen var sprækket op, men ellers var rummet næsten uskadt. Ved vinduet stod et spisebord med fire tremmestole rundt om. På bordet lå en sammenfoldet avis. Hege så på den. *Østlendingen* fra i onsdags. Drabsdagen. Den sidste avis, ofrene havde læst.

Der hang en fodermaskine i et tov uden for vinduet. Et par mejser forsynede sig med solsikkefrø. På køkkenbordet stod køkkenmaskiner og en rosenbemalet brødkasse. På låget stod med snirklede bogstaver *Gunn og Thomas, 27.2.1991*.

Bryllupsgave, tænkte Hege. Vinterbryllup.

På køleskabet hang en månedskalender. Oktobersiden havde ingen påtegninger.

Opvaskemaskinen stod åben med øverste skuffe trukket ud. Den var halvfuld af rent bestik. Havde Gunn eller Ida været ved at tømme opvaskemaskinen, da drabsmanden overraskede dem? De blev stående lidt apatiske og studerede overskabene, som havde glaslåger og var overfyldt med service og andet køkkentøj. Hege vidste ikke, hvad hun kiggede efter. Hun følte, at de andre ventede på, at hun skulle tage føringen.

“Hvad med soveværelset?” foreslog hun. De fortsatte ind i det. Rummet lå mod nord og øst og var næsten uskadt af branden. Kun lugten var trængt ind gennem døren. En lav dobbeltseng fyldte halvdelen af rummet. Den ene væg var dækket af skydedøre fra gulv til loft.

Et hæklet tæppe var draperet over sengetøjet. Under det ene vindue stod et skrivebord med et tastatur og en mørk pc-skærm.

Göran pegede på et par løse ledninger under skrivebordet. “Lund har taget pc'en med til Kripos' datalaboratorium.”

Lisbeth gik rundt om sengen og åbnede natbordsskuffen. “Ikke andet end papirlømmetørklæder,” mumlede hun.

En dør på østvæggen førte ud til en smal veranda. Gennem

vinduet så de ud på udhuset og skovkanten.

Hege skubbede skabsdøren til side og afdækkede garderoben. Mellem et gråt sæt tøj og en håndfuld strøgne skjorter hang en militæruniform i gennemsigtig plast. Hun tog den ud. Det var kavaleriets mørke uniform med tre stjerner, faldskærmsvinger og udmærkelse på brystet. Ritmester Bjørn, tænkte Hege.

“Hvad ved vi om Gunn og Thomas Bjørn?” spurgte hun.

“Hun er sygehjælper, og han arbejder i Forsvaret,” begyndte Göran. “Og så er han våbeninteresseret. Følg med.”

Han gik forrest ned i underetagen igen og åbnede døren til et værelse, et redskabsrum uden vinduer. Det var for mørkt til at se noget. Göran hentede et stativ og riggede det til med en spotlampe, som fik strøm fra generatoren ude på gårdspladsen.

Inderst i rummet stod et våbenskab. Göran låste det op med en lille nøgle.

“Skabet stod åbent med nøglen i låsen,” oplyste han.

På smedede knager hang to haglgeværer, en Krag-Jørgensen-riffel og et skiskydningsgevær. I bunden lå to pistoler i hver sit federal. Hege genkendte en *Sig Sauer* og en *Glock*.

“Ingen ammunition?” spurgte hun.

“Vi har ikke fundet noget.” Göran lod hånden glide over maven. “Det er næppe et af disse, som er drabsvåbnet. Alle er forbilledligt pudset og olieret.”

De blev afbrudt af Lund, teknikeren. “Jeg må have alle våbnene med til undersøgelse.”

Hege gik til side.

Lund tog et par Latex-handsker på og løftede pistolerne ud, en i hver hånd. Han gik ud til bilen, og Hege fulgte efter.

“Har du fundet noget?” spurgte hun.

Han lagde våbnene ind i varevognen og begyndte at gå tilbage. “Jeg pirkede et projektil ud af væggen.”

“Godt. Andet?”

“Kun hårprøver og fingeraftryk.” Han tog skiskydningsgeværet og så op på hende, idet han passerede. Det var, som om han forventede flere spørgsmål.

“Hvad med brandårsagen?” spurgte hun.

Hans mundvige bevægede sig i noget, som kunne minde om et

smil. "Jeg fandt en tom benzindunk i garagen." Han lagde geværet ind i bilen. "Jeg regner med, at indholdet er blevet brugt til at fyre op i sofaen."

Han forsvandt ind igen og kom tilbage med Krag-Jørgensen-riflen.

"Hørt noget fra Retsmedicinsk?" spurgte hun.

Han rystede på hovedet. "Måske i morgen. Hvis vi er heldige."

Lisbeth og lensmanden kom også ud. Lund hentede de sidste våben og derefter spotlampen. Han rinkede ledningen op og slukkede generatoren. "Jeg er desværre nødt til at tage det her med mig."

"Det er i orden."

"Fandt du noget herude?" spurgte Lisbeth håbefuldt.

Lund rystede på hovedet. "Først snefald, så sneplov, som vender rundt på gårdspladsen, og så en hurtig gang tøvejr og løbende smeltevand." Han trak handskerne af med rappe bevægelser. "Det var maksimalt uheldige forhold."

Hege fik en tanke.

"Var uvejret varslet?" spurgte hun. "Jeg mener, havde gerningsmanden planlagt det sådan, eller var han bare heldig?"

Lensmanden trak på det. "I nyhederne sagde de bagefter, at det havde været et ekstra kraftigt polært lavtryk. De er uhyre sjældne så langt fra kysten og umulige at varsle."

Lund lagde generatoren ind i bilen og smækkede bagdøren i.

"Er der mere, inden jeg smutter?"

Hege havde ikke haft tid til at sortere alle informationerne. Der havde været for mange på for kort tid. Hun havde ikke flere spørgsmål på stående fod.

Lund klappede Lisbeth på skulderen. "Jeg ringer til dig, så snart jeg har noget," sagde han og satte sig ind på førersædet.

Teknikeren optrådte, som om det var Lisbeth, der ledede efterforskningen. Hege mærkede en snert af irritation, men skubbede den fra sig. Det var formodentlig mest effektivt på den måde. Med hensyn til teknisk efterforskning havde Lisbeth den autoritet, hun selv manglede.

Lund vendte bilen og kørte helt frem til politiafspærringen over vejen. De så til, mens han stod ud af bilen. Løftede båndet op på

biltaget og forsigtigt kørte frem. Båndet gled hen over biltaget og faldt så ned bag bilen, som straks efter forsvandt ind i granskoven.

Det var nu begyndt at skumre, og et koldt vindpust strøg over Heges nakke. Tankerne bevægede sig frem til pressekonferencen samme aften.

“Er de nærmeste pårørende blevet underrettet?”

“Så godt som,” sagde lensmanden. “Thomas Bjørn har en ældre bror, som bor i Vestfold. Morten. Han er blevet underrettet.”

“Hvad med Gunns familie. Er der nogen?”

“Hun har en far. Han er bosat i Røros, men vi har ikke fået kontakt med ham endnu.”

“Så vi kan ikke offentliggøre navnene?”

“Nej, det kan vi vel ikke,” sagde Göran langsomt.

Hun var ikke sikker på, hvad han mente.

“Jeg tjekker det med Hamar,” sagde han.

Hege tænkte sig om, inden hun fordelte opgaver. Hun bad lensmanden og Göran køre tilbage til Koppang og sørge for forlægning, kontorer og lokaler til pressekonferencen. Selv ville hun gennemgå Mattisplassen nøjere sammen med Lisbeth.

Mændene kørte. Göran i Saaben og lensmanden i sin Subaru.

Lisbeth ville gennemgå huset rum for rum. Hun tog en stavlygte med og forsvandt ind.

Hege blev stående udenfor og overvejede, hvordan hun skulle gribe det an. Hun kom i tanker om, at hun havde glemt at spørge, hvad der var blevet af hunden. Opgaven føltes pludselig tung og uløselig. Men det nyttede ikke at beklage sig over vilkårene. “Få det bedste ud af dem,” havde hendes mor altid sagt.

Hege sukkede og hentede en lygte og en notesblok i bilen. Hun begyndte at skrive en huskeliste. Den kom hurtigt til at fylde tre sider.

Hun besluttede sig for at begynde i dobbeltgaragen. Hun åbnede begge vipperedøre og lyste ind. I højre side stod der en grøn Toyota Corolla. Til venstre var havemøbler og -redskaber, ski og andet udstyr stablet op langs væggen.

Bilen var ikke låst. Hun satte sig ind. På instrumentbrættet lå en parkeringsbillet til *Tynset Plejehjem*. Det var Gunns bil. Hvilket bilmærke kører Thomas i? noterede hun.

I handskerummet lå en pakke vådservietter, et laset vejkort og en instruktionsbog, som så helt ubrugt ud. Bilen var elleve år gammel. Hun lyste ind og opdagede et blisterkort under papirerne. Der manglede to piller. På bagsiden af folien stod der *Cialis*. Hege skrev på sin blok. Hun vidste ikke, hvad slags medicin det var.

Hun fandt ikke andet af interesse i garagen og gik videre til udhuset.

Mørket kom hurtigt nu. Den løse tagpap blafrede i vinden og frembragte en knebrende lyd, som mindede hende om en havfugl, hun ikke kunne huske navnet på. Var det en storskarv? Eller en svartbag? I skærgården om sommeren kom de trækkende i skumringen som mørke silhuetter mod aftenhimlen, langhalsede og kantede som drager. Hun trak jakken tæt om sig. Fandtes der noget mere sygt end en mand, som aflivede sin egen familie?

Skuret var låst, men hun fandt nøglen på et bræt i gangen.

Udhuset måtte have sin egen strømforsyning, for loftslýset virkede. Der herskede en militærisk orden. Lange, hjemmelavede hylde strakte sig langs væggene. De var fyldt med kasser og æsker og diverse friluftsudstyr. Soveposer, telte, primusser, kikkerter. Nogle af kasserne indeholdt årgange af jagt- og fiskeriblade. En var fuld af fluebinderudstyr, en anden af blink og pilke. På endevæggen hang en våddragt, svømmefødder og klatretov.

Den øverste hylde var tæt pakket med slidte pocketbøger. Hege studerede titlerne. Der var romaner, biografier, historiske værker, indimellem et par titler på tysk og spansk.

Hege blev afbrudt af lyden af en bilmotor. Hun slukkede lygten, gik hen til vinduet og så ud. En lille, rund bil parkerede ved siden af hendes. En kvindeskikkelse steg ud og gik op mod huset.

Hege gik hende i møde. Hun tændte lygten og lod lyskeglen pege skråt ned mod jorden. Det knagede af is og grus under støvlerne.

Da Hege kom nærmere, så hun, at kvinden havde en tæt-siddende lodenfrakke på og hvidt, kortklippet hår.

“Hej,” sagde kvinden hjerteligt. Hun rakte hånden frem. “Vera Gangdal.”

Hun forklarede, at hun var fra et af formiddagsbladene. Hege mente, at hun havde set navnet før.

“Sikke et sted,” udbrød Gangdal. Hun slog ud med armen. “For ikke at tale om udsigten!”

“Ja,” sagde Hege.

“Kan du fatte, hvorfor nogen vil bo så øde?”

“Nej,” sagde Hege.

“Ryger du?”

“Nej.”

“Det gør jeg heller ikke.” Gangdal lo kort.

“Nogen spor efter gerningsmanden?” spurgte hun kammeratligt.

Hege smilede tilbage. “Du må vente til pressekonferencen i aften.”

Gangdal fiskede en notesblok op af tasken. “Jeg passerede Kripos-bilen nede på hovedvejen. Har de fundet noget?”

Hege slog opgivende ud med armene. “Hold nu op. Du ved jo godt, at jeg ikke kan sige mere lige nu.”

“Er der stadig ingen, som har set Thomas Bjørn?” fortsatte Gangdal.

Hege pegede på politiafspærringen. “Jeg må bede dig respektere afspærringen. Du må ikke være her.”

Gangdals ansigt var en regelmæssig oval uden iøjnefaldende træk, men hun udstrålede varme, når hun smilede.

“Hvad er dit navn?”

“Hege Tønnesen.”

Gangdal skrev på blokken. “Er du fra Kripos?” prøvede hun.

“Det kan man ikke sige.”

“Skal du lede efterforskningen?”

Hege nikkede. Hun frygtede, at Gangdal kun var begyndelsen på en lavine. Pressen ville følge familiedrabet med kraftige spotlamper.

“Du ved vel, at de gik i terapi?”

“Hvem?”

“Gunn og Thomas Bjørn. Forholdet var vist ikke særlig godt.”

Hege lod være med at kommentere det oplagte i udsagnet. “Vi ses til pressekonferencen,” sagde hun og vendte sig om.

“Vent!” råbte Gangdal.

Hege vendte sig om igen og blev blændet af blitzen fra et kamera.

“Et til,” smilede Gangdal og knipsede. “Glæder mig til at arbejde sammen med dig!” Hun rakte Hege et visitkort og gik tilbage til bilen.

Hege blev stående og drejede kortet mellem fingrene, indtil lyset fra baglygterne forsvandt i granskoven. Sneen var blå i halvmørket.

Hun fandt Lisbeth på Idas værelse. Lisbeth sad på sengekanten og læste i noget, der lignede en skoledagbog.

“Ida gik på eliteidrætsgymnasiet i Lillehammer,” sagde hun og så op. “Hun er født 17. maj.”

Hege huskede datoen på brødkassen. Bryllup i februar, fødsel i maj. Som så mange andre vinterbrude havde også Gunn været gravid.

“Hvis Ida gik i gymnasiet i Lillehammer, hvorfor var hun så hjemme midt i ugen?” spurgte Hege undrende.

“Det står der ikke noget om her.” Lisbeth smækkede bogen i.

“Har du fundet nogen billeder af familien?” spurgte Hege.

“Nej. Har du?”

Hege rystede på hovedet. “Er det ikke ret usædvanligt?”

“Jo.” Lisbeth rejste sig.

Hege mærkede, at hun frøs. Tiden begyndte at blive knap. “Skal vi tage af sted?” foreslog hun.

“Giv mig lige fem minutter, så er jeg færdig her.”

Hege gik op i stuen. Teknikeren havde fundet et projektil i væggen, men hun havde glemt at spørge hvor. I den gule lyskegle fra lygten studerede hun gipspladerne bag resterne af sofaen.

Hun fandt hullet i et af de løse stykker, som lå på gulvet. Teknikeren havde sandsynligvis brudt pladen af og fundet kuglen i rockwoolen bagved. Hullet var lille og gik helt igennem pladen. Kaliber 22, gættede hun. En kaliber, som normalt ville være for lille til at gennembore både et hoved, et vægpanel og en gipsplade. Var hullet her fra en forbier, eller havde kuglen undgået selve kraniet på sin vej? Måske ville hun få svaret, når Retsmedicinsk var færdige med deres undersøgelser. Hun kom frem til, at ofrene sandsynligvis havde siddet i sofaen og holdt hinanden i hænderne.

Hege lagde gipspladen tilbage og balancerede forsigtigt over gulvet mellem alle vragresterne. Hun standsede foran vinduet.

Det var næsten nattemørkt nu, og nede i dalen så hun svage lys fra spredte huse. Hun løftede hovedet. Oven over hende var der ved at komme sprækker i skyerne. I det fjerne skimtede hun nålestik af lys fra en enlig, blinkende stjerne.